

Az egységről

Szeretnék megosztani önökkel néhány gondolatot a békességről és az egységről. Nincs annál jobb, ha az embertársainkkal békességben és egységben tudunk élni. A 133. zsoltárban azt olvassuk, hogy ahol egység és szeretet van, ott az Úr áldása is.

Pál apostol ezt írja a Filippibeliékhöz írt levelének, második rész harmadik versétől:

„Semmit nem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbeknek tartván ti magatoknál. Ne nézze kiki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is. Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is...” Az ellenség mindig azon munkálkodik, hogy egységtelenség legyen köztünk, elveszítsük a békességünket és az Úr áldását. Ebben a versben, Pál apostol megmutatja nekünk a titkot, hogyan tudunk egységben és békességben együtt élni. Sokszor csodálkozunk, hogy lelkünk ellensége hogyan tudja a körülményeket is felhasználni, hogy az egységet közöttünk tönkre tegye, és békétlenséget lopjon közénk.

Az Igében láthatunk egy nagyon szép példát, amely megmutatja az egységtelenség okát, és azt is, hogy hogyan kell fellépni az ilyen körülményekben. Szeretnék arról a viszonyról beszélni, ami Ábrahám és az ő rokona, Lót között volt.

Az Úr ad Ábrahámnak egy feladatot, hogy költözzön el a földről ahol élt, és menjen abba az országba, amit az Úr majd megmutat neki. Ábrahám szeretné az unokaöccsét, Lótot is magával vinni, biztos nagyon szerették egymást. Mindketten gazdag emberek voltak, sok állatuk volt. Amikor megérkeztek az országba, ahova az Úr vezette őket, nem volt elég mező Ábrahám állatainak és Lót állatainak, pásztoraik versengtek a földért. Mikor Ábrahám látta, hogy már nincs békesség és egység közte és Lót között, akkor beszélt vele. Jegyezzük meg, hogy Ábrahám volt az elhívott, és neki volt joga ahhoz, hogy megmondhassa Lótnak: ez a föld túl kicsi mindkettőnknek és gondolom, hogy neked kellene új földet keresned. De Ábrahám itt csodálatos érzületet nyilvánít ki. Azt mondja: nem lehet egységtelenség közted és köztem, mi ketten testvérek vagyunk. Választási lehetőséget ad Lótnak, és azt mondja: te dönts el, hogy mit akarsz tenni. Ha te jobbra akarsz menni, akkor én balra megyek, de ha te balra akarsz menni, akkor én jobbra megyek. De látjuk Lót szívében az önzőséget, mert ő csak a saját javára gondolt, a testvére már nem, és nem tekintette nagyobbának Ábrahámot, mint önmagát. Annak ellenére, hogy Ábrahám volt az elhívott, Lót –aki látja maga előtt a Jordán vidékét, hogy milyen sok mező és víz van ott– a legjobbat választja magának, és a Jordán felé vonult. Mit tett Ábrahám? Elfogadta Lót döntését, és ott maradt azon a földön ahol éppen tartózkodott, annak ellenére, hogy ezen a földön sok sivatag volt. Annak ellenére, hogy neki lett volna joga hozzá, hogy azt mondja: én fogok a Jordán felé menni, és te maradsz itt. De ő meglegedett azzal, amit Lót neki hagyott, lemondott a jogáról és ott maradt. Testvérek, Ábrahám itt egy nagyon szép példát mutat nekünk. Az Úr Jézus azt mondta az ő tanítványainak: *„Boldogok a szelídek: mert ők örökségül bírják a földet.”* Voltak dolgok, amik Ábrahám számára fontosabbak voltak, mint hogy jó mezői és legelői legyenek az állatainak. Ábrahám egy olyan ember volt, aki a szellemi dolgokat fontosabbnak tartotta, mint az anyagi dolgokat és ezért volt számára olyan fontos, hogy a békesség minden áron megmaradjon közte és Lót között.

Tudjátok testvérek, ez olyan, mintha az Úr nézne és várna, hogy mi fog történni. Figyeli, mit tesz Lót, és figyeli, vajon mit tesz Ábrahám. És amikor látta, hogy Ábrahám elégedett azzal, ami neki maradt, és Lót elvonult a Jordánhoz, a jó földre, akkor az Úr megállt Ábrahámnál és azt mondta: *„Emeld fel szemeidet és tekints arról a helyről, a hol vagy, északra, délre, keletre és nyugotra. Mert mind az egész földet, a melyet látsz, néked adom...”* Miért tette ezt az Úr? Mert Ábrahám számára a békesség, és az egység többet ért, mint a föld. Az Úr mellé állt és azt mondta: Ábrahám, neked fogok adni mindent. Ez nem egy csodálatos példa nekünk testvérek? És később látjuk Lót történetét, hogy végül minden nélkül, csak a rajtuk lévő ruhákban menekült, feleségével és két lányával. De az úton még a feleségét is elvesztette. Semmi nem maradt neki. Miért? Mert a saját érdeke fontosabb volt számára, mint a testvérenek az érdeke. Nem látott arra esélyt, hogy Ábrahámot, –aki fölötté állt–, különbnek tekintse, mint önmagát. Testvérek hol állunk mi, önök és én? Készségesek vagyunk, hogy a mások érdekeit szem előtt tartsuk, és meglegedjünk azzal, ami marad nekünk? Hogyha észrevesszük, hogy egységtelenség vagy békétlenség van köztem és a testvérem között, akkor készségesek vagyunk arra, hogy a testvérünk érdekét inkább fontosabbnak tartsuk, mint az önmagunkét? Az Úr segítsen nekünk testvérek, ha ilyen helyzetbe kerülünk, és választanunk kell, mint Lótnak, akkor helyesen tudjunk dönteni. Mert Pál azt mondja, hogy ez az Úr Jézus Krisztusnak az érzülete, és ennek az érzületnek kell bennünk is lennie. Az Úr Jézus a mi érdekünket, akik az ő ellenségei voltunk, fontosabbnak tartotta a saját érdekénél. Ő készséges volt, hogy a mennyországot ott hagyja, és ember legyen, hozzánk hasonlatos legyen. De még tovább ment, és szolga lett. És még tovább ment, egy lett a gonosztevők közül helyettünk, végül a kereszten meghalt értünk. Azért mert önöket és engem különbnek tartott önmagánál. Ő, aki Istennek fia volt. Testvérek, ez nem egy bátorítás a számunkra? Az Úr segítsen nekünk, hogy készségesek legyünk és meglegedjünk azzal, ami marad nekünk. Hogy a békességet és az egységet nagyobbra értékeljük, mint a mi saját érdekünket.

Végül egy bizonyosságot szeretnék elmondani: Egy nap az irodámban voltam foglaltos, mikor jött egy testvérnő a gyülekezetből és panaszkodott. Elmondta hogy ő és egy másik testvérnő a gyülekezetben jó barátnők voltak. De jött valaki, aki irigy volt a barátságukra, és a barátnőjének rosszat beszélt róla. Most a testvérnő haragszik rá és ezzel a barátságuknak vége lett. Ezért ez a testvérnő, aki ott ült nálam nagyon boldogtalannak érezte magát, és azt kérdezte tőlem: Mit kell tennem, hogy újra minden rendben legyen kettőnk között? Akkor ezt mondtam neki: adok egy tanácsot, de nem fog tetszeni. Menj el a testvérnőhöz, aki haragszik rád, és kérdezd meg tőle: mit tettem, ami miatt a barátságunk tönkrement? Mert ha valami rosszat tettem, szeretnék bocsánatot kérni. Szeretném, ha a barátságunk újra működne, és ismét jó viszonyban lennénk. Az asszony rám nézett és azt mondta: De hiszen én nem tettem semmit sem. Én ezt nem tudom megtenni. Azt mondtam neki: Két választásod van. Vagy oda mész a barátnődhöz és megalázkodsz előtte, barátságosan kezet nyújtasz, és bocsánatot kérsz, mintha valami rosszat tettél volna, vagy tovább élsz vele békétlenségben és egységtelenségben. Sokáig csak nézett rám, de végül azt mondta: bocsánatot fogok kérni. Körül-belül egy héttel később telefonált, és vidáman újságolta, hogy megtette, amit tanácsoltam és működött. Most ismét barátnők, mint régebben és újra békességben és egységben vannak. Hogyan lehetséges ez? Úgy, hogy az ő testvérenek az érdekét fontosabbnak tartotta, mint a sajátját. Mivel készséges volt lemondani a saját igazáról, és bocsánatot kért. Testvérek az Úr segítsen nekünk, hogy mi is békességre törekvők lehessünk, hogy minden körülmények között a békességet és az egységet megőrizzük egymás között. Dicsőség az Úrnak. Ámen.